

PAVLINČEK JE ZAPAZIL PRETEČO NEVARNOST IN SEDEL KOSCU NA UHO. KOSEC JE ZAMAHNIL Z ROKO, FRKOLINČEK PA JE PADEL NA KRTINO. KRTINA SE JE VZDIGNILA, IZ SVOJEGA TEMNEGA DOMA JE POKUKAL KRT. FRKOLINČEK MU JE NAGLO POŠEPNIL SVOJO NEZGODO IN DOBRI ČRNI SAMOTAR GA JE GOSTOLJUBNO POVABIL K SEBI.

KOSEC JE KLEL, KER NI MOGEL NAJTI FRKOLINČKA IN JE JEZEN NADALJEVAL SVOJE DELO. PAVLINČEK SE JE UMAKNIL V BLIŽNJE GRMOVJE IN ČAKAL NA PRIJATELJA.

SONCE JE ZLEZLO ŽE VISOKO NAD OBZORJE. OGRELO JE MARTINČKA. KRI MU JE ZAKROŽILA PO PREMRLEM TELESCU. OZRL SE JE PO PRIJATELJIH IN VIDEL V POKOŠENI TRAVI LE SVOJ ODREZANI REP. HUDO SE MU JE STORILO. PAVLINČEK GA JE TAKOJ OPAZIL IN SE MU PRIDRUŽIL, REKOČ:

MARTINČEK,
NAŠ PRIJATELJ FRKOLINČEK
Z MOJO POMOČJO
H KRTU JE UŠEL V ZEMLJO.«

POTRKALA STA TOREJ PRI KRTU. KMALU JE BOJAZLJIVO POGLEDAL SKOZI ODPRTINO FRKOLINČEK. KO JE OPAZIL PRIJATELJA, SE JE RAZVESELIL. POSLOVIL SE JE OD SVOJEGA RESITELJA IN VSI TRIJE SO POČASI NADALJEVALI POT. NISO BILI PREVEČ DOBRE VOLJE. MARTINČEK JE ŽALOVAL ZA SVOJIM REPOM, FRKOLINČEK PA JE TREPETAL PRED LJUDMI-VELIKANI.

(DALJE PRIHODNJIČ)

ZAJČJA SEJA

„Rad bi vedel le, zakaj
streljajo nas stari, mladi.
Ali naše res meso
vsi tako imajo radi?“

„Z mesom našim bo tako,
kakor praviš Dolgoušec,
a še nekaj jim diši:
to je mehki naš kožušec!“

„Kaj si res že zmešan ves,
da čenčaš nam marnje take?
Sladkosnedni so preveč,
da bi jedli naše dlake!“

„Nisi mi razumel prav.
Ampak z našimi kožuščki
grejejo se radi vsi:
starci, suhci, debeluščki!“

Da ni zdajci počil strel,
še bi bili modrovali,
a pred pokom vsak beži,
tudi zajčki so jo ubrali.